

PROP DE VOSALTRES

El dia dels treballadors

El primer de maig té unes ressonàncies històriques molt determinades. La festa se celebra des de fa més de 150 anys en tots els països del món. Comemora un esdeveniment que va afectar la vida d'uns treballadors a la ciutat de Chicago. S'oposaven a un sistema laboral que els perjudicava en excés i reivindicaven unes condicions dignes de treball. Era l'època de l'anomenada revolució industrial.

Aquesta jornada, amb unes fortes ressonàncies socials, fixa la seva atenció en les condicions laborals, en les tasques empresarials i en el sistema econòmic en general. Cada any se senten les mateixes reivindicacions, matisades o renovades segons les circumstàncies del moment sociopolític de cada país. Els sindicats dels treballadors o les associacions professionals s'encarreguen de modelar les peticions perquè el treballador tingui un tracte digne i la seva funció en el sistema productiu sigui degudament reconeguda. El nostre món actual és molt complex. Els sistemes econòmics, diversos i contraris, coexisteixen. Les condicions laborals se superposen i hi ha grans diferències. Per això no totes les manifestacions dels treballadors tenen les mateixes característiques. El que passa a la Xina és molt diferent del que passa a la Unió Europea; el món laboral nord-americà queda molt lluny del dels països empobrits; per no parlar de les diferències entre la classe treballadora dels països aràbics i la dels països llatinoamericans.

En els últims anys, i centrant-nos en el nostre entorn, hem patit una tremenda crisi econòmica i social que ha generat tancament d'empreses i gran quantitat d'aturats. Això ha afectat molt negativament la manera de viure de les persones i ha tingut

conseqüències indubtables en el marc del treball, apareixent les pors i les angoixes, els recels i els egoïsmes, la manca de perspectives vitals i la pèrdua d'esperança en un futur millor. És més, sembla que molts dels nostres conciutadans amb ocupació segura i estable s'han desentès de la problemàtica laboral, s'han oblidat del sofriment dels seus semblants, fet que es contradiu amb l'imperatiu de fraternitat de l'Evangeli.

És de justícia que els cristians ens preguntem, en aquest camp tan complex, com actuem i en què ens comprometem. A què ens obliga la nostra fe en Jesús de Natzaret i com podem construir una comunitat en la qual tots ens sentim germans. També molts pregunten reiteradament el posicionament de l'Església davant la problemàtica laboral i empresarial, que va des d'un capitalisme salvatge o unes polítiques neoliberals fins a un marcat socialisme o un ferotge i total estatalisme. És senzill respondre que davant les realitats socials i en totes les èpoques l'Església ha tingut una paraula il·luminadora, que ha volgut acompanyar els grups humans més desfavorits i impulsar unes relacions basades en la justícia i en la solidaritat. Aquí tenni molts documents, des de la *Rerum Novarum* (1891) fins a la *Centesimus annus* (1991), així com els repetits missatges del papa Francesc que no es cansa de recordar la centralitat de la persona en tot el sistema productiu, la importància d'un relacions basades en la dignitat, la decència en el treball i la recerca de vincles fraterns evitant centrar-se exclusivament en l'enfrontament, l'agressivitat verbal o la lluita. Ell mateix, l'any passat, deia als mexicans: «Avui són aquí diverses organitzacions de treballadors i representants de càmeres i gremis empresarials. A primera vista es podrien considerar antagonistes, però els uneix una mateixa responsabilitat: buscar generar espais de treball digne i veritablement útil per a la societat i, especialment, per als joves d'aquesta terra.»

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Benedicció a Montserrat d'una escultura de santa Teresa Jornet

El passat 8 d'abril el Monestir de Montserrat va inaugurar una escultura de santa Teresa Jornet, en commemoració del 175 aniversari del seu naixement. A la benedicció de l'escultura van assistir una trentena de germanes dels Ancians Desemparats de diverses cases de Catalunya, Aragó i bona part de la comunitat d'Aitona, encapçalades per la seva su-

periora Montserrat Brescó. «Estem molt contentes, ja que per nosaltres és un somni que s'ha fet realitat. Ja tenim la nostra mare fundadora present a Montserrat, al cor de Catalunya», va explicar Brescó. També hi van participar un nombrós grup de veïns d'Aitona, població natal de la santa.

Després de la Missa Conventual, l'acte de benedicció de l'escultura

es va traslladar a la basílica per la pluja. Hi van participar l'alcaldesa d'Aitona, Rosa Pujol, la provincial de les germanetes, Milagros Pérez i va cloure la benedicció el pare abat Jo-

sep Maria Soler. En sortir de la basílica els fidels van arribar fins a l'escultura de santa Teresa Jornet i les germanetes van dipositar un ram de flors als peus del monument.

CERCA DE VOSOTROS

El día de los trabajadores

El día primero de mayo tiene unas resonancias históricas muy determinadas. La fiesta se celebra desde hace más de 150 años en todos los países del mundo. Conmemora un acontecimiento importante que afectó a la vida de unos trabajadores de una ciudad americana. Se oponían a un sistema laboral que les perjudicaba en exceso y reivindicaban unas condiciones dignas para trabajar y vivir. Era la época de la llamada revolución industrial.

Esta jornada tiene unas fuertes resonancias sociales que fijan su atención en las condiciones laborales, en las tareas empresariales y en el sistema económico en general. Cada año se oyen las mismas reivindicaciones, que se matizan y renuevan según las circunstancias del momento sociopolítico de cada país. Son los sindicatos de los trabajadores o las asociaciones profesionales los que se encargan de modelar las peticiones para que el trabajador tenga un trato digno y se reconozca su función fundamental en el sistema productivo.

Es muy complejo nuestro mundo actual. Los sistemas económicos, diversos y contrarios, coexisten. Las condiciones laborales se superponen, o existen grandes diferencias. Por ello, no todas las manifestaciones de los trabajadores tienen las mismas características. Lo que ocurre en China es muy distinto de lo que ocurre en la Unión Europea; el mundo laboral estadounidense queda muy lejos del de los países empobrecidos; por no hablar de las diferencias entre la clase trabajadora de los países arábigos y la de los países latinoamericanos.

En los últimos años, y centrándonos en nuestro entorno, hemos sufrido una tremenda crisis económico-social que ha generado gran cantidad de parados y cierre de empresas. Esto ha afectado muy negativamente al modo de vivir de nuestras gentes y ha tenido consecuencias indudables en el marco del trabajo, apareciendo los miedos y las angustias, los celos y los egoísmos, la falta de perspectivas vitales y la pérdida de esperanza en un futuro mejor. Es más, da la impresión de que muchos ciudadanos con empleo seguro y estable se han desentendido de la problemática laboral, olvidándose del sufrimiento de sus semejantes, lo que contradice el imperativo de fraternidad del Evangelio.

Es de justicia que los cristianos nos preguntemos, en este campo tan complejo, cómo actuamos y en qué nos comprometemos. A qué nos obliga nuestra fe en Jesús de Nazaret y como construimos una comunidad en la que todos se sientan hermanos. También muchos preguntan reiteradamente el posicionamiento de la Iglesia ante la problemática laboral y empresarial, que va desde un capitalismo salvaje o unas políticas neoliberales hasta un marcado socialismo o un feroz y total estatismo. Es sencillo responder que en todas las épocas la Iglesia ha tenido una palabra iluminadora ante las realidades sociales, que ha querido acompañar a los grupos humanos más desfavorecidos e impulsar relaciones basadas en la justicia y en la solidaridad. Ahí tenéis muchos documentos, desde la *Rerum Novarum* (1891) hasta la *Centesimus annus* (1991), así como los repetidos mensajes del papa Francisco que no se cansa de recordar la centralidad de la persona en todo el sistema productivo, la importancia de unas relaciones basadas en la dignidad, la decencia en el trabajo y la búsqueda de vínculos fraternos evitando centrarse exclusivamente en el enfrentamiento, la agresividad verbal o la lucha. Él mismo les decía a los mejicanos el año pasado: «Hoy están aquí diversas organizaciones de trabajadores y representantes de cámaras y gremios empresariales. A primera vista podrían considerarse antagonistas, pero les une una misma responsabilidad: buscar generar espacios de trabajo digno y verdaderamente útil para la sociedad y, especialmente, para los jóvenes de esta tierra.»

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

Primer formació sobre l'evangeli de grups de laics

Militants i consiliaris del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida (MPCL) i d'Acció Catòlica Obrera es van donar cita el passat mes de març per fer un estudi d'evangeli. El text triat va ser les temptacions al desert (*Mt 4,1-11*), i el va guiar Mn. Víctor Martínez.

Aprofundir en el text els va recordar que «les temptacions seran presents en la nostra vida, com van ser-hi durant tota la vida de Jesús. Cal ser-ne conscients i afrontar-les. Alimentar-nos de la Paraula de Déu ens donarà la força necessària». Les respostes de Jesús al temptador, els van remetre a fragments de l'Antic Testament, que no tenien gaire cone-

guts. Van descobrir com Jesús acull al qui ve a temptar-lo, hi dialoga, però s'hi manté ferm i li respon amb l'argument de la Paraula. També hi van veure la tendresa de Déu, que el cuida enviant-li els

àngels. Una bona experiència que els dos grups esperen repetir «ja que treballar en comunitat sempre ens aporta una bona vivència i ganes de tornar-hi», afirmen.

El missioner Antoni Calvera visita Lleida per apropar Àfrica

La Delegació de Missions de la diòcesi de Lleida va acollir durant una setmana al pare Antoni Calvera, missioner combonià, dins de les activitats de sensibilització per donar a conèixer la tasca dels nostres missioners.

El pare Calvera va visitar parròquies, escoles, instituts, grups d'adults i joves de tota la diòcesi. Va ser una setmana intensa, durant la qual el pare Calve-

ra va donar testimoni de la seva experiència durant 17 anys a l'Àfrica. I ho va fer des de l'estima i el respecte.

Amb el seu testimoni va ajudar-los a reflexionar i entendre una cultura diferent, també la seva realitat social i econòmica. A la vegada, va ensenyar-los a apropar-se als altres amb la paraula de Déu, i, com feia Jesús, a donar la mà i ser un més entre molts.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

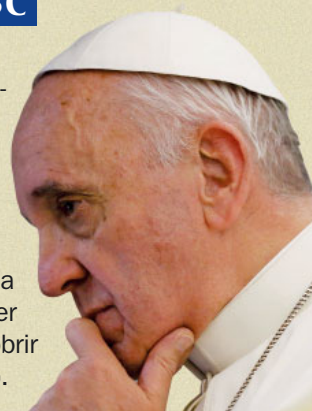

@Pontifex: «Moltes gràcies a totes les dones que cada dia busquen construir una societat més humana i acollidora» (8 de març).

@Pontifex: «Què seria de nosaltres si Déu no ens donés sempre l'oportunitat de començar de nou?» (11 de març).

@Pontifex: «Enmig de tanta activitat, sovint descuidem allò essencial: la vida espiritual, la nostra relació amb Déu. Paremos a resar!» (9 de març).

@Pontifex: «En el sagrament de la Reconciliació trobem el camí per tornar cap al Senyor i redescobrir el sentit de la vida» (9 de març).

«El voluntariat em va canviar la vida, literalment»

El 14 de març va tenir lloc a l'Acadèmia Mariana una jornada dedicada als joves que han fet experiència de servei a la comunitat. Hi van participar alumnes de 4t d'ESO del Col·legi Claver, de l'Episcopal i de Lestonnac. A través d'aquesta iniciativa, Càritas vol promoure el voluntariat, des d'una visió en la que tothom s'hi senti implicat.

El dia va començar amb la benvinguda als més de dos-cents assistents per l'Equip Motor, format pels joves voluntaris dels tres col·legis que han preparat la trobada. Tot seguit, l'Ares, jove voluntària, explicava la seva vivència i convidava al públic a provar-ho: «Si no entreu en el món del voluntariat i ho proveu, mai sabreu si és l'estil de vida que voleu», i seguia: «a mi, donar-me als altres, fer un servei, m'ha canviat la vida, literalment».

La jornada va seguir amb un treball grupal on tothom va posar en comú les pròpies vivències, sensacions i sentiments. El resultat va ser un gran mural d'experiències on tothom va tenir espai per dir-hi la seva.

Tant l'Equip Motor com l'Equip Tècnic de Càritas en van fer una bona valoració, i es van marcar com a propòsit seguir treballant conjuntament en aquesta línia de cara a properes accions amb els joves de la ciutat.

Els maristes, passat i futur en una exposició a la Biblioteca Pública

El 6 d'abril es va inaugurar l'exposició «Maristes 200 i +» a la Biblioteca Pública de Lleida, una mostra interactiva que explica en quatre àmbits la història, la identitat i projecció de futur dels maristes. L'acte inaugural, presidit pels infants del Col·legi Maristes Montserrat i les Obres Socials del Pas a Pas, Calidoscopi i Gínjol, es va obrir amb la música de la Coral Maristes Montserrat. La directora de la Biblioteca, Sra. Antònia Capdevila, va donar la benvinguda a l'espai. Posteriorment, van agrair l'assistència la directora del Col·legi Maristes Montserrat, Mary Rius, i la directora dels centres oberts Gínjol, Calidoscopi i Pas a Pas, Anna Clotet.

Seguidament, l'Esther Bañeres, del Departament d'Ensenyament, va valorar la tasca educativa de la institució. També hi va intervenir el superior de la comunitat marista, el germà Miquel Bermúdez, que va explicar a través d'un conte l'essència de la tasca bicentenària: ajudar a esculpir el que hi ha a l'in-

terior de cadascú. El bisbe Salvador va afegir a la labor educativa i social de la institució marista la seva aportació espiritual. Finalment, el Sr. Àngel Ros, antic alumne dels maristes, va valorar la tasca dels maristes a la nostra ciutat.

REFLEXIONS

Raimos, piats, esdevindran la sang de Crist

La imatge de la vinya sovintaja en els profetes i en els mateixos textos evangèlics. En la llarga vetllada del Darrer Sopar, Jesús s'aplica a si mateix la imatge del cep per mitjà d'una bonica al·legoria de la qual en remarquem tres realitats: Unió permanent de les sarments al cep, necessitat de podar-la i se n'esperen fruits abundants. També ens parla d'un Pare que és l'amo de la vinya, pagès expert i vinyater curós.

Aquesta, com les altres paraboles és aplicable a la vida cristiana.

1. La unió permanent: les sarments cal que estiguin permanentment unides al cep, altrament s'assecarien i no servirien per a res. La unió al cep comporta rebre la saba i la vida.

Estar units a Jesucrist és deixar-se alenar pel seu Esperit que vivifica. Jesús insisteix molt en la necessitat d'estar units a Ell. Fins a set vegades ho repeteix en aquesta pàgina de l'Evangeli. «Estigueu en mi» no al·ludeix a un encontre esporàdic sinó a una vida totalment unida a Ell, viscuda en la seva òrbita.

2. La poda necessària. No sempre és fàcil entendre i acceptar la poda. Costa tallar. Algú pensa que el cep no pot viure sense les nombroses branques i el ric fullatge. La poda és un tall purificador i alliberador. En treure excessives ramificacions i inútil fullatge, la saba pot concentrar-se i millorar el fruit.

En els ambients consumistes en què vivim, la poda es fa totalment necessària i urgent. Ens dispersem en entreteniments fatos i en múltiples diversions. Encara que ens dolgui, per créixer cal tallar. O perquè siguem prou valents per fer-ho nosaltres mateixos, o perquè acceptem les retallades que ens vénen imposades: la renúncia, la conversió, la malaltia, el fracàs, el canvi... poden ser podes que experimenten en la nostra vida.

3. Fruits abundosos. A altres arbres hi anirem a cercar ombra o fusta... A certes plantes els demanarem flors. El cep no ens donarà res d'això. Hi anirem, a cercar els raïms, gustosos i de qualitat.

Els fruits que Déu espera de nosaltres són el dret, la justícia, el respecte, la compassió, el servei. Els fruits que Déu vol són els fruits de l'esperit, fruits de veritat i d'amor.

Cal que cadascú de nosaltres donem aquest raïm que, piat, esdevé sang de vida eterna.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

- ▶ **Dilluns, 30 d'abril.** Visita Pastoral al Pont de Suert.
- ▶ **Dimarts, 1 de maig:**
 - A les 10 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Parròquia de Sant Pau.
 - A les 13 h, Eucaristia a Gimènells. Fundació Privada Obra Tutelar Agrària.
- ▶ **Dijous, 3 de maig.** A les 20 h, Eucaristia a la Parròquia de Rosselló.
- ▶ **Divendres, 4 de maig:**
 - A les 19.30 h, confirmacions a la Catedral. Alumnes del Col·legi Mater Salvatoris.
 - A les 22.30 h, Vetlla de pregària amb joves a la Parròquia de Sant Llorenç.
- ▶ **Dissabte, 5 de maig.** A les 19 h, confirmacions a la Parròquia d'Almenar.
- ▶ **Diumenge, 6 de maig:**
 - A les 12 h, confirmacions a la Parròquia d'Algerri.
 - A les 20 h, confirmacions a la Parròquia del Carme.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl 113 / Jo 14,21-26]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. □ **Dimarts** [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ **Dimecres** [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Atanasi (296-

373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ **Dijous** [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ **Divendres** [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ **Dissabte** [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. ■ **Lleida:** beat Sal-

vi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ **Diumenge vinent**, VI de Pasqua (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jo 4,7-10; o bé, del diumenge VII: 1Jo 4,11-16 / Jo 15,9-17; o bé, del diumenge VII: Jo 17,11b-19]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, verge i màrtir; sant Justí, prevere; sant Francesc Laval, bisbe de Quebec.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

Qui està en mi dona molt de fruit

A Jerusalem intentava Saule incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit. Era prou d'esperar: coneixien les seves amenaces de mort contra els deixebles del Senyor (Ac 9,1).

L'ajudà Bernabé que pel seu compte el presentà als Apòstols avalant, que havent-se-li aparegut el Senyor pel camí cap a Damasc, després amb valentia havia predicat el Nom de Jesús. Saule s'incorpora a la Comunitat i des d'aleshores convivia amb ells amb tota llibertat. L'apòstol Pau no va per lliure com un franc tirador.

Però els problemes segueixen: els jueus de llengua grega, amb qui discutia, es proposaren de matar-lo.

Tot i això, per camins de Creu com el seu Mestre, l'Església vivia en pau: creixia a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

L'apel·latiu inicial «fillets» resumeix tot el que ja s'ha dit i enceta un nou desenvolupament: l'amor cristià és amor d'encarnació. Que el nostre amor no sigui només de paraules sinó de fets i de veritat.

La fe verificada en obres d'amor dona seguretat a la salvació. Així si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist. Però el creure inclou l'estimar-nos uns als altres com Ell ens ho té manat i ens donà exemple.

Als Discursos de comiat de Jn 15-17 Jesús parla en exclusiva als deixebles: amb originalitat perquè sembla com si parlés ja el Glorificat presentant la identitat profunda del deixeble.

Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Al llenguatge joànic «veritable» significa «únic». Cep, oliveira i figuera, típics de la vegetació a Palestina, són símbols del Poble Elegit. La simbologia s'inspira a la tradició bíblica: sobretot la cançó de la vinya d'Is 5.

Jesús és l'únic cep que, conreat pel Pare-vinyater, aporta fecunditat a les sarments: amb la condició de roman-dre/estar en el cep (expressió que surt 7 cops). Qui està en mi i Jo en ell, dona molt de fruit.

Cal deixar-nos conrear per Déu: també si pensem que ja som fructífers. Perquè la sarment que dona fruit, el Pare l'esporga i la neteja perquè encara en doni més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. O bé: Al·leluia.

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan

(Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. El Señor es mi alabanza en la gran asamblea. O bien: Aleluya.

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre! R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor». R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»